

Újévre

K.K.T. Az idő mezsgyéjén állunk. Az idő olyan mint a tenger, erejével senki sem mérkőzhetik, a túlsó partját nem látják szemeink, és határait nem mérheti meg senki sem. Az idő olyan, mint a sebesen rohanó folyóvíz, fut, célja felé siet, őrjöngve rohan és soha meg nem pihen. És most ennek az időnek mezsgyéjén ott áll az emberiség, a dolgozó, küszködő, a játékos, síró-rívó, máskor ujjongó, tréfálkozó ember. Azonban az esztendőnek ezen a napján valamennyien mély és komoly gondolatokba merülve belenézünk az idő folyamába. A visszatekintés nagyon különös dolog, mert komoly, figyelmeztető szózatként mered ránk. Nézzünk csak széjjel magunk körül. Akik nemrégén még mint vidám, gondtalan gyermekek ugrándoztak körül bennünket, ma már meglett ifjak és hajadonok, akiknek arca néha komolyra változik, mert a jövőn török fejüket, készülnek szembenézni az élettel. Akik nemrég még ifjak voltak, most megérett felnőttekként megértették Istentől való elhivatottságukat, megtalálták helyüket az életben, és dolgoznak családjuk előhaladására. Akik tegnap még az élet delén voltak, ma őszbecsavarodott fejjel, megrokkant háttal, és meggyengült erővel régi emlékeikkel foglalkoznak és pihenni vágnak. Mi az, ami ezt a nagy változást okozza az emberi életben? Bizony, az idő múlása. (És ma ennek a múltó időnek új korszaka virradt ránk. A természetben semmi változás a tegnap óta, csak a naptár figyelmeztet bennünket, hogy ma már 1966-ot írnak, és éveink számához ismét egyet hozzá kell ragasztanunk, mert egy esztendővel idősebbek, öregebbek lettünk.)

Ma már csak emlékként tekintünk vissza az elmúlt esztendőre. Ha boldog volt számunkra az elmúlt esztendő, akkor paradicsomról beszélnek az emlékek, amely után sóhajtva vágyódunk vissza, főleg ha a jövő aggodalommal tölti el lelkünket.

Mert ezen a napon nem a múltnak, inkább a jövőnek szeretnénk szemébe nézni. Kopogtatunk, döngetünk az élet nehéz vaskapuján, szeretnénk, ha csak egy percre is megnyílnék előttünk és megláthatnánk, milyen titkokat rejteget a bezárt kapu. Szeretné ezt tudni mindenki. Az emberek kinevetik, és joggal nevetik ki azokat, akik kártyavetőkhöz és jósokhoz fordulnak. Pedig ezek valamennyien a jövő fátyolát szeretnék föllebbenteni, és mögéje látni. De mind hiába. Nem tartozik hozzátok tudni az időt, melyet az Atya önhatalmában fenntartott magának, int bennünket a Szentírás szava.

Ezért csak találgatásba bocsátkozhatunk ennek az évnek első napján is.

Mit hoz ránk a jövő esztendő?

Talán boldogságot? Lehet, de nem bizonyos. Mert hány ember veszett el nyomorúságban és szerencsétlenségben, aki esztendővel ezelőtt pedig annyira bízott abban, hogy a rákövetkező év boldog lesz számára. És hányan ujjonganak és boldogok, akik ma egy éve még álmodni sem mertek a boldogságról, szerencséről.

Mit hoz számunkra az új esztendő?

Sebet üt a szívünkön Igen! Több mint valószínű, hogy sebet üt rajta. Hiszen eddig is minden esztendő megsebezte a mi szívünket. Az egyik csak könnyű karcolást ejtett rajta, mely hamar begyógyult, a másik súlyos, mély sebet ütött, mely nem akar gyógyulni azóta sem. Ez az esztendő se lesz számunkra külön.

Mit hoz számunkra az új esztendő?

Talán életet! Lehet, de nem biztos. Mert az sem lehetetlen, hogy valahol, valamelyik kertben a téli föld rögében megdermedve pihen annak a virágnak gyökere, mely tavasszal kihajt és illatozik, de virágját azért szakítják le, hogy belőle koporsónkra fonjanak koszorút. Az én koporsómra, nem tudom! A te koporsódra, nem tudom! Valaki másnak koporsójára, amely számunkra a legkedvesebb szívet fogja eltakarni? Meglehet, de nem tudom. Hiszen hányan pihennek a néma sír ölén, akiknek keze egy évvel ezelőtt vígan koccintott a pohárral, és friss, piros ajkai vidáman, jókedvűen kiáltottak éljent az új esztendőnek.

Mit hoz számunkra az új esztendő? Talán a halált? Lehet, de nem bizonyos. Hiszen hányan vannak, akik vágnak a pihenésre, akiknek már teher az élet éveinek nehezen megszámlálható súlya. Hányan remélték most egy esztendeje, hogy ez az év utolsó lesz számukra, de nem tudtak meghalni, mert még tovább kell vinni az élet keresztjét.

(Mit hoz számunkra az új esztendő? Belebonyolít bennünket a bűn, a vétek hálójába? Ugye ilyenkor valami hangosan tiltakozik bennünk és így kiált: Nem! Ha súlyos bukásra és nehéz bűnök lehetőségeire is gondolunk, tiltakozva kiált a lelkünk. Azonban ne bízzuk el magunkat. Hajtsuk meg alázatosan fejünket és kulcsoljuk imára kezünket, könyörögve: Miatyánk. Ne vígy minket a kísértésbe, de megszabadíts a gonosztól. Mert vannak, és vajon hányan vannak, akik esztendővel ezelőtt az istenszeretet útját járták, és tegnap estére észre kellett vegyék, ha ugyan észrevették, hogy a kárhozát tátongó mélységei fölött járnak.)

K.K.T. Ha visszanezünk az elmúlt napokra, rendszeren azt szoktuk kérdezni: Ugyan, mit raboltatok el tőlünk? S ha a jövő napjait kérdezzük, azt szoktuk mondani: Ugyan, mit hoztok számunkra? Vajon nem így van? Igen, mi emberek rendszeren ezt

szoktuk kérdezni. Azonban ez a két kérdés hamis. Mert erre a két kérdésre felelhet valaki úgy, ahogy akar, egyet nem tanul meg belőle, azt, hogy a múlttal és jövővel szemben hogyan kell állást foglalnia. Mert aki ki akar szakadni a múltból, az nem kérdezi: Mit vettél el tőlem, hanem azt kell mondania: Mit kaptam tőled én? És aki bele akar nőni a saját jövőjébe, annak nem szabad így beszélnie: Mit fogsz hozni az én számomra, hanem azt kell mondania: Mivel tartozom neked én? Mert a boldogság hű marad ahhoz, aki hű marad a boldogsághoz, hű marad azokhoz az alapokhoz, melyre boldogságát építette.

És ha valaki arra lenne hivatva, hogy megvívja ebben az esztendőben halálharcát, de hősi lélekkel tud elébe nézni, és így szól: Meglátom, meddig bírom még a küzdelmet, meglátom, mikor roskadok térdeimre, annak majd a legmélyebb vágott seb se fáj, annak az utolsó vágás is csak lelke börtönét pattantja fel. Az ilyen ember ujjongva nézhet a jövő elé, hiszen igazi hős, és a jövő majd koszorút fon homlokára.

K.K.T. Ma egy új esztendőnek napja van. Ma együtt indulunk ismét az élet útjára. És mindannyiunk útja egy cél felé vezet, és ezt a célt az jelölte ki számunkra, Aki útnak indított bennünket. Ezen az úton mindig figyeljünk az Isten felénk nyúló kezének ujjára, mellyel szünös-szüntelen mutatja azt az utat, melyet életcélunk felé tartva meg kell tennünk. Ne bocsátkozzunk hiábavaló jóslásokba. Abban biztosak lehetünk, hogy a gondviselő Isten velünk lesz ebben az esztendőben. És rejtegesen számunkra bármit is az új esztendő, örömet, vagy bánatot, sikert vagy sikertelenséget, jó napokat vagy rossz napokat, egyaránt elfogadjuk Atyánk kezéből, mert senki más, csak ő tudja, mi válik javunkra.

Ezért nem vakmerően, de nem is gyáván tele félelemmel, hanem Istenbe vetett hittel és bizalommal tesszük meg az első lépést, de a többit is. Emelt fejjel, Isten ujjára szegezett tekintettel most előre az új esztendőben. Az Isten legyen velünk!

Az egyházközség vezető tanácsának és minden kedves hívének ezekkel a gondolatokkal kívánok boldog, Isten áldott új esztendőt. Hátrahagyva és felejtve a múltat, előre szegezett tekintettel álljuk meg a helyünket egész emberként Istennel, embertársainkkal és önmagunkkal szemben ebben az esztendőben is, és akkor biztosak lehetünk, hogy nem marad el Isten áldása, lesz boldog napja ennek az esztendőnek is. Ámen.

Kőröstarján, 1965. január 1.

Tóttelek 1978. január 1.